

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Martina Láníčka a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. V.**

proti

žalovanému

Městský úřad Šumperk

sídlem nám. Míru 364/1, 787 01 Šumperk

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2018 č. j. MUSP 112333/2018, ve věci žádosti o zastavení daňové exekuce

takto:

- I. Žaloba se **odmítá** a věc se **postupuje** Městskému úřadu Šumperk.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou krajskému soudu v Ostravě domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o zastavení daňové exekuce tak, že se žádosti nevyhovuje.
2. Podle ust. § 46 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podal-li navrhovatel návrh proto, že se řídil nesprávným poučením správního orgánu o tom, že proti jeho rozhodnutí není přípustný opravný prostředek, soud z tohoto důvodu tento návrh odmítne a věc postoupí k vyřízení opravného prostředku správnímu orgánu k tomu příslušnému. Byl-li návrh podán včas u soudu, platí, že opravný prostředek byl podán včas.
3. Ze žalobního tvrzení vyplývá, že žalobce jako daňový dlužník požádal žalovaného o zastavení daňové exekuce podle § 181 odst. 2 písm. i) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) za použití § 290 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, neboť žalobce nepobírá žádnou mzdu a nemá žádný příjem po dobu delší než jeden rok. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým nebylo žádosti vyhověno

a daňová exekuce nebyla zastavena. V poučení napadeného rozhodnutí se přitom uvádí, že: „*Proti tomuto rozhodnutí podle ustanovení § 181 odst. 4 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, nelze uplatnit opravné prostředky.*“ Za této situace se proto žalobce obrátil přímo na soud prostřednictvím nyní přezkoumávané žaloby.

4. Podle ust. § 181 odst. 3 daňového řádu rozhodnutí o odložení, jakož i o pokračování v odložené daňové exekuci, nebo rozhodnutí o zastavení daňové exekuce se doručuje všem příjemcům exekučního příkazu. Jde-li o částečné zastavení daňové exekuce, doručuje se rozhodnutí pouze dlužníkovi a plátcí mzdy, poskytovateli platebních služeb nebo jinému poddlužníkovi (dále jen „poddlužník“), kterého se částečné zastavení týká. Rozhodnutí o zamítnutí návrhu na odložení nebo zastavení daňové exekuce se doručuje pouze navrhovateli.
5. Podle ust. § 181 odst. 4 daňového řádu nelze uplatnit opravné prostředky proti rozhodnutím podle odstavce 3.
6. Krajský soud se předně zabýval otázkou, zda rozhodnutí o nezastavení daňové exekuce lze vnímat jako rozhodnutí podle § 181 odst. 3 daňového řádu. Pokud by tomu tak nebylo, neuplatnil by se § 181 odst. 4 daňového řádu, proti takovému rozhodnutí by nebyl vyloučen opravný prostředek a toto rozhodnutí by v souladu s § 109 odst. 1 daňového řádu bylo možné napadnout odvoláním.
7. Z pohledu výše nastíněné úvahy je nutné se nejdříve zabývat dopady novely daňového řádu č. 458/2011 Sb., kterou s účinností od 1. 1. 2014 byla do § 181 odst. 3 daňového řádu vložena věta: „*Rozhodnutí o zamítnutí návrhu na odložení nebo zastavení daňové exekuce se doručuje pouze navrhovateli*“ na možnost uplatnění řádného opravného prostředku. Z důvodové zprávy přitom vyplývá, že cílem zákonodárce bylo odstranění pochybností ohledně toho, komu je zapotřebí doručovat rozhodnutí o zmítnutí návrhu na odložení nebo zastavení daňové exekuce. Je tedy zřejmé, že nebylo vůlí zákonodárce měnit stávající stav, pokud se týče možnosti využití opravného prostředku. I nadále je tedy dle krajského soudu nutné rozlišovat mezi pozitivním rozhodnutím a negativním rozhodnutím o návrhu na zastavení daňové exekuce. V případě pozitivního rozhodnutí se uplatní § 181 odst. 4 daňového řádu, neboť nebude splněna již základní podmínka pro uplatnění řádného opravného prostředku, a sice podmínka subjektivní legitimace. Charakter pozitivního a negativního rozhodnutí o návrhu na zastavení daňové exekuce je však odlišný. Možnost podat řádný opravný prostředek proti rozhodnutí o zastavení exekuce je podle § 181 odst. 4 daňového řádu daňovému dlužníkovi odňata pouze v případě pozitivního rozhodnutí o zastavení daňové exekuce. Ke shodným závěrům došel i Nejvyšší správní soud, který v rozhodnutí ze dne 9. 2. 2012 č. j. 1 Afs 14/2012-24, www.nssoud.cz, dovodil, že: „*z daňového řádu vyplývá, že správce daně může daňovou exekuci zastavit z úřední povinnosti nebo na návrh příjemce exekučního příkazu, jsou-li dány důvody vymezené v § 181 odst. 2 daňového řádu. Rozhodnutí o zastavení daňové exekuce se pak doručuje daňovému dlužníkovi a všem ostatním příjemcům exekučního příkazu. Daňový dlužník, jakožto jeden z příjemců exekučního příkazu, je tedy oprávněn podat návrh na zastavení daňové exekuce [např. z důvodu promlčení, resp. prekluze práva vymáhat daňový nedoplatek podle § 181 odst. 2 písm. e) daňového řádu], na jehož základě správce daně*

zváží, zda jsou či nejsou dány důvody pro zastavení exekuce. Shledá-li správce daně návrh daňového dlužníka důvodný, rozhodne o zastavení daňové exekuce; stejně tak může správce daně rozhodnout o zastavení daňové exekuce z důvodu zániku práva vymáhat nedoplatek z úřední povinnosti. Rozhodnutí o zastavení daňové exekuce doručí správce daně v souladu s § 181 odst. 3 daňového řádu; proti takovému rozhodnutí nebude přípustné odvolání, neboť správce daně plně vyhověl návrhu daňového subjektu a rozhodl v jeho prospěch (přiměřeně srov. např. § 98 odst. 4 daňového řádu upravující sjednání daně, § 140 odst. 4 a § 144 odst. 4 daňového řádu upravující vyměření a dodatečné vyměření daně, § 155 odst. 4 upravující vratitelný přeplatek). Oproti tomu rozhodnutí správce daně, jímž zamítne návrh daňového dlužníka na zastavení daňové exekuce z důvodu promlčení, resp. prekluze práva vymáhat daňové nedoplatky podle § 181 odst. 2 daňového řádu, doručí správce daně pouze daňovému subjektu, jak ostatně učinil v projednávaném případě. O takovémto rozhodnutí není důvodu vyvozovat ostatní příjemce exekučního příkazu, neboť se ke dni vydání rozhodnutí na dosavadním způsobu provádění exekuce ničeho nemění. Rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zastavení daňové exekuce tedy nelze chápat jako rozhodnutí o zastavení daňové exekuce ve smyslu § 181 odst. 3 daňového řádu. Správnost závěrů vyslovených správcem daně v rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zastavení exekuce podaného daňovým dlužníkem je možné napadnout řádným opravným prostředkem (§ 109 odst. 1 daňového řádu), neboť zákon podání odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zastavení exekuce nevylučuje. Takový závěr navíc plně odpovídá ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu i subsidiaritě soudního přezkumu správních rozhodnutí.“ Krajský soud si je přitom vědom, že Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí posuzoval stav před novelou daňového řádu č. 458/2011 Sb., nicméně cílem novely bylo toliko upravit postup při doručování. S ohledem na subsidiaritu soudního přezkumu správních rozhodnutí má soud za to, že oblast možností uplatnění řádného opravného prostředku novelou dotčena nebyla. Závěry vyslovené v citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu proto plně dopadají i na nyní přezkoumávanou věc.

8. Správce daně tedy s ohledem na výše uvedené žalobce nesprávně poučil o nemožnosti užití odvolání. Správnost závěrů vyslovených správcem daně v rozhodnutí o nezastavení daňové exekuce bylo možné napadnout řádným opravným prostředkem (§ 109 odst. 1 daňového řádu). Soud proto v souladu s § 46 odst. 5 s. ř. s. návrh odmítl a věc postoupil Městskému úřadu Šumperk.
9. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 20. března 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu